

er parat og har lov til at sidde ved siden af kvinden, når politiet afhører hende. Det giver i høj grad tryghed for dette offer.

Undervejs i diskussionerne omkring det her beslutningsforslag var der jo nogle, der spurgte: Jamen vil det så ikke give mulighed for, at man kan foredre sine beskrivelser, hvor bistandsadvokaten, der var i deputation i Retsudvalget, nøje præciserede, at når man som bistandsadvokat er ude for at tale sagen igennem med et potentielt offer, så gør man jo også meget ud af at sikre, at kvinden dels husker det rigtige og også får sagt det på den rigtige måde. Så jeg er helt sikker på, at vi i virkeligheden får en meget smidigere gennemførelse af de her sager, samtidig med at vi betrygger det enkelte offer.

Kl. 14.45

Så synes jeg, at justitsministeren skal have ros for, at ministeren ud over at have taget beslutningsforslaget, som vi jo fik vedtaget den 4. juni 2004 – jeg husker det stadig – til sig også har medtaget spørgsmålet om pårørende til folk, der er kommet til skade i politiets varetægt.

Der har været nogle ganske rædselsfulde sager, som giver dårligt omdømme for politiet, de pårørende bliver kede af det, og vi får sådan i al almindelighed en manglende tillid til politiet. Det kan vi ikke leve med, så derfor skal justitsministeren have ros for, at hun, uden at hun sådan fik pålæg fra et flertal i Folketinget, selv har fundet på at tage det med her.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne tilslutte mig rækken af roser til det her forslag. Det er godt, at vi får forbedret ofrenes stilling, og det er godt, at man får mulighed for at tale med en bistandsadvokat, så man kan få snakket igennem, hvad en afhøring hos politiet egentlig går ud på. Man kan måske få fjernet noget af nervøsiteten ved at have en med, som man har snakket med i forvejen.

Så synes jeg, det er vigtigt at understrege, at det forløb, der har været, og som andre har ridset op, viser, at det nogle gange faktisk kan nytte, når der er nogle foreninger, der gør et stort, sagligt stykke arbejde for at informere om nogle problemer på et område, og kommer med nogle helt konkrete forslag til forbedringer.

Jeg synes faktisk, at det er et meget eksemplarisk forløb, der har været her, med en høring,

hvor man gjorde opmærksom på problemerne, hvor der har været flere forskellige, der kunne fortælle om, hvordan dagligdagen er på det her område, og som også kunne komme med de helt konkrete forslag til, hvor vi kunne sætte ind, hvis vi ville gøre noget for at få løst nogle af problemerne og få gjort noget, så der bliver en bedre retsstilling for ofrene, og som dermed forhåbentlig også gør, at der er flere ofre, som tør anmelde, at de har været udsat for voldtægt, så vi kan gøre noget mere for at forebygge voldtægter fremover.

Det er i forhold til forslaget vigtigt, at vi holder fast i det, som Justitsministeriet skriver i kommentaren til høringsvarene, nemlig at vi også skal sørge for, at den fysiske indretning af retsbygningerne kan leve op til forslaget. Det er altså vigtigt, at der er nogle rum, så offeret, gerningsmanden og vidnerne ikke skal sidde i de samme lokaler og vente på at komme ind i retten, men at der faktisk bliver mulighed for en fysisk adskillelse. Det skal vi sørge for at huske og følge op på, når vi skal kigge på retskredsreformen og på indretningen af retsbygninger fremover.

Så håber jeg jo, at den positive stemning, der har været i dag, også kan føre til, at vi på et tidspunkt kan få sat penge af til konfliktmægling, for det, der også kom frem på den høring, var, hvor meget det betyder for mange ofre at have mulighed for at få noget konfliktmægling og kunne møde gerningsmanden. Nogle af dem ønsker ikke, at det kun skal ske i en retssag, hvor de jo heller ikke har nogen mulighed for at snakke med gerningsmanden, men de ønsker den mulighed, der ligger i en konfliktmægling, for at de kan komme videre i deres eget liv, ikke være bange for at gå på gaden eller for at gå til forældremøde og møde det barns far, som udsatte dem for en voldtægt. Derfor håber jeg, at det på et tidspunkt kan lykkes os også at komme igennem med den del, der handler om at få penge til konfliktmægling. Det tror jeg ville kunne hjælpe rigtig mange ofre.

Så er jeg også meget glad for den sidste del, som fru Anne Baastrup også var inde på: at det nu er lykkedes at få ind, at man har en ret som pårørende til en, der er død i forbindelse med en politihandling. Det vil forhåbentlig føre til, at vi kan undgå nogle af de tragiske sager, vi har set tidligere, og så må vi senere se på, hvad vi i øvrigt kan gøre.

Jeg er meget enig i fru Elisabeth Arnolds kommentar om, at det er vigtigt, at man i sager,